

Arnhem, 20 april 2025

Lieve Voorjaarsnotaonderhandelaars,

Elke avond legt Ida de dag vast in haar dagboek.

Ze laat de vervelende momenten weg
en schrijft alleen de lichte dingen op;
enkel wat ze zich wil herinneren krijgt inkt.

Ze herkaut geen mislukkingen,
maar telt haar zegeningen en gaat slapen.

En waarom niet? We plakken ons fotoalbum ook niet vol verdriet,
hangen geen uitvergroot falen aan de muur, nemen van onze reizen
liever souvenirs dan buikgriep of een gipsbeen mee.

Vergeten helpt je leven organiseren;
waar Marie Kondo je helpt je kledingkast op te ruimen
door je bij ieder voorwerp af te laten vragen of het je gelukkig maakt,
organiseert Ida haar hoofd door zich bij elke herinnering af te vragen

does this spark joy?

Door minder leuke dingen minder prioriteit te geven
en ze zo gemotiveerd te vergeten,
houdt ze ruimte over voor de belangrijke zaken in het leven:

Liefde. Geluk. Plezier. Familie. Vrienden. Paarden.

Het is een talent dat ik bewonder. En benijd.
En het verbaast me: hoe kan mijn dochter
zo succesvol haar erfelijke belasting ontduiken?

Want zelf rangschik ik mijn herinneringen door te piekeren,
blijven de vervelendste gedachten mij het hardnekkigst lastigvallen
lig ik het langst wakker van zaken waar ik het minst controle over heb
en verdrink ik in de oceaan van verschillen tussen angst en verlangen.

Zoals alle normale mensen. Of je nou privépersoon of partijleider bent.
Zonder uitzicht geen inzicht en zonder inzicht geen omzicht.

Maar optimisme vraagt een actieve handeling, een bewuste keuze,
bijna een daad van verzet tegen een duisternis
die zich steeds makkelijker in onze harten en hoofden lijkt te nestelen.

Een ster is tegelijkertijd een verloren puntje in het zwart
als een zongroot baken van hitte en licht -
aan ons de keuze, wandelen we door de dag of door de nacht?

Vannacht is de Paaskaars aangestoken.
En het is makkelijk het vlammetje uit te zuchten.
En met vuur ligt een *burn-out* altijd op de loer.

Maar laten we proberen het licht door te geven.